

V MALOMESTNI KAVARNI

F R A N C O N I Č

*Sive hiše. Mrzel zimski tlak.
Glej, v kotu še skrivenčeno drevo
strahotno mirno veje grbi v zrak.
Tišina. Zebe me. Po cesti gre nekdo.*

*Na steni onstran ceste živ lepak,
ko slap, ki je okamenel sred pada.
Na vse temá je legla. Tu ni dalj —
kdor pade v to temó, bo tih obstal.*

*Naj bo, naj bo. V tem malem gnezd
dovolj prostora je za ranjeno življenje.
Bij, kriči, išči tu krog sebe —
nezmiselno in prazno je trpljenje!*

*Tu smem skrivaj le krvaveti,
tuj, za življenja nizko, bedno ceno.
Od daleč le napev in boj sveta
poslušam — ko da vse je izgubljeno . . .*

*In vse ko nič, ko dvakrat nič na dušo lega.
Predse strmim, na mizo in v biljard,
ki sam v kavarniški me sobi gleda;
ko harlekin se z njega smeje šop igralnih kvart.*

*Sicer vse prazno, tuje. Le polmrak
spod stropa pada neprestano.
Vse, kar sem upal, kaj mi, kaj mi mar!
Ta mrak naj zatemni odprto rano.*

OB NOVEM LETU

FRANČONIČ

*Skrij svoj ponos in strte bolesti,
povej, kaj od njih imaš ti sam?
Ljubiti? Koga? — Ah, komaj se vprašam,
vprašanju zmisla več ne poznam.*

*Da, človek človeku je vedno uganka.
Najprej po sovraštvu ga še spoznaš.
A lepši je tiger, ki plane v goščavi —
v njem ni sovraštva, le glad, ki ni laž.*

*Da, glad . . . A čuj: li nismo gladni
nečesa v teh bednih dneh tudi mi?
Zašli smo v zagato. Nikamor ne znamo.
In zdaj si še lažemo močne strasti.*

*Mi smo obstali na sredi razkola,
nevidna usoda nas meče ob tla.
Nekomu se strastno živeti še hoče,
a drugi s porogom se vsemu uda.*

DEČEK IN BLAZNIK

SLAVKO GRUM

Jakec se igra na vrtu s prijateljem — blaznikom. Mož mu gradi iz deščic hlev za lesenega konjiča. Vsa sta zaverovana v delo, kakor bi v resnici zidala véliko hišo, ter se živahno pogovarjata.

„Čuj, Jakec,“ povzame blaznik, ki mu očitno blodijo po glavi same zgradbe in stavbe, „ali ne bi ti pregovoril svojega očeta, da bi dal napeljati žično železnico iz mesta sem na nabrežje do naše bólnice? Že večkrat sem mu prigovarjal, pa mene ne mara poslušati.“ Potrkal se je s